

ГАНЧО ЛУДАНЧО СЕ БРЪСНЕ

Оздравѣха Ганчовитѣ бузи отъ пчелитѣ. Започна той да ходи свободно съ краката си. Не го болѣха и ржцетѣ вече... И за цѣла седмица нашъ Ганчо се смири. Цѣла седмица не направи никаква лудория... Па и не излизаше навънъ. Не го пускаха майка му и баща му... Зарадъ него се върнаха и въ града по-рано.

Но нѣщо взе да човърка Луданчо. Цѣла седмица вече какъ е оздравѣлъ, а никой не говори за него, никой не му обръща внимание.

Единъ день Ганчо видѣ татко си, че се готви да се бръсне. Сви се до масата Луданчо, за да види какво ще прави татко му, какъ ще се бръсне... Видѣ Луданчо и сърдцето му лудо заигра отъ радост...

Татко му се обръсна, изми лицето си, изтри бръснача, остави го въ чекмеджето на масата и излѣзе.

Това и чакаше Луданчо. Извади той бръснача, сапуна и четката. Намаза лицето си съ сапунъ. Грабна следъ това бръснача, дигна го въ дѣсната си ржка, застана предъ огледалото, хвана носа си съ лѣвата ржка и допре бръснача до бузата си...

— Хръзъ, — рече бръсначътъ... Ганчо порѣза бузата си... Капка кръвъ се показа... Но той не е страхливецъ. Капка кръвъ — голѣма работа! Колко пжти си е чупилъ той носа и колко кръвъ е изтекла отъ него!...

Стисна Ганчо по-храбро бръснача, притисна го по-здраво и — хръзъ — ухото му падна върху килима... Кръвъ шурна по рамото му, по пода...

— О!... Олеле-е-е! — зарева Луданчо. — Ухото ми!.. Ухото ми-и-и-и!.. Помощь!... Помощь!...

Затича майка му, затичаха всички въ кжщи. Вкамениха се. Гледатъ, Ганчо цѣлиятъ измацанъ съ сапунъ, съ бръсначъ въ ржка, подскача като лудъ по стаята и кръвъ